

Márton László

RUDI

Egy fiatal férfi, pályakezdő kiadói szerkesztő, pontosabban szerkesztőgyakornok leszáll a villamosról a Jászai Mari téri megállóban. Kora tavaszi este van, olyan este, amikor egyik óráról a másikra kipattannak a vadgesztenyefák rügyei. Ezt a szerkesztő-gyakornok még a folyó túlsópartján, a Szilágyi Erzsébet fasorban figyelte meg, ahol vadgesztenyefák sorakoznak. Itt, a Jászai Mari téren és mögötte, a Pozsonyi úton másféle fáféleség van sorba ültetve, talán mirigyos bálványfa, talán keskenylevelű kőris, nem vagyok a megmondhatója.

A szerkesztő-gyakornok egy kissé féloldalasan áll, amíg várja, hogy zöldre váltsa a lámpa, mert a táská lehúzza a jobb karját. A táskában egy súlyos, vaskos kézirat helyezkedik el, négyszáz gépelt oldal, vagy talán ötszáz is megvan az. Ebből máris kiderül, hogy ez egy olyan évtized kora tavaszi estéje, amikor még az írók és a műfordítók betűkaros írógépet használtak, és az állampolgárok is betűkaros írógéppel írták hivatalos leveleiket.

A négy- vagy ötszáz gépelt oldalnyi kézirat sűrűn össze van firkálva, természetesen ceruzával, hogy szükség esetén ki lehessen radírozni a firkát, így tehát a kéziratlapok súlyát nemcsak az írógépszalag festéke, hanem a grafit is számottevően növelheti.

A szerkesztő-gyakornok Ezüst Pétert, a veterán irodalmárt készül felkeresni a lakásán. Egyszer már találkozott Ezüsttel, még hozzá egy másik állami könyvkiadóban, nem az ő munkahelyén. Ezüst éppen egy szellemességet mondott annak a szürke zakós, középkorú férfinak, az állami könyvkiadó egyik szerkesztőjének, akivel a szerkesztő-gyakornok is beszélni szeretett volna, de szándéka meghíúsult, mert a szürke zakós középkorú akkor éppen nem ért rá, még hozzá Ezüst miatt, akinek iménti szellemessége így hangzott: „Félúton állok Vas István és Arany János között.” Mondott mindenféle mást is, például azt, hogy Fellini legújabb filmje úgy blöff, ahogy van, de ezek a kijelentések merüljenek feledésbe.

Az állami könyvkiadó, ahová a szerkesztő-gyakornok Ezüst után néhány perccel állított be, a Kossuth Lajos téren volt megtalálható, egy fényűzőnek épült bérpalota legfelső emeletén, ahol a háború előtt arisztokraták, nagyiparosok és bankárok lakhattak. Az egyik ilyen

gyártulajdonos vagy pénzember vagy mágnás lakosztályát alakították át az államosítás után sok-sok szűk cellává, amelyek egyikében kuporgott az asztal mögött a szürke zakós középkorú, vele szemközt, a vendégeknek fenntartott karszéken Ezüst helyezte kényelembe magát, a szerkesztő-gyakornok pedig az ajtóban állt, mert szeretett volna fordítói munkát kapni, de nem kapott. Ha a tényállást nézzük, igazából nem is kért. Szívesen kért volna, de nem jutott szóhoz.

Itt kell elmondanom, hogy a szerkesztő-gyakornok nemcsak szerkesztett, hanem fordított is, főleg tizenhatodik századi német szatírákat, ezenkívül írt egy kötetre való novellát, és megjelent egy regénye, amelyre mértékadó kritikusok is felfigyeltek.

A szürke zakós középkorú elsősorban költőként volt számon tartva, finom hangú, bár vajmi keveset publikáló lírikusként, aki néha – valamiféle titkos lelki átváltozás pillanataiban – malac verseket is létrehozott, szigorú metrikai fegyelemmel egybekovácsolt, meghökkentően trágár rímfaragványokat. Továbbá szerkesztett is, elvégre szerkesztőként ült az asztal mögött, figyelmesen, pontosan, serényen, szerényen. Ezenkívül fordított is, főleg spanyol és portugál szimbolistákat, sőt, néha az avantgárd költészet hadszíntereire is elmerészkedett.

És mit mondjak ezek után a legendásan sokoldalú Ezüstről? Például azt, hogy ő is szerkesztő volt, mégpedig egy harmadik állami könyvkiadóban, amely tehát értelemszerűen nem volt azonos sem a szerkesztő-gyakornok, sem a szürke zakós középkorú szintén állami munkahelyével. Szerkesztett ő mindenfélét, leginkább klasszikus remekíróink bőségesen jegyzetelt összkiadásait, ezek vastag könyvek voltak, valamint kortárs magyar lírát, ezek pedig többnyire vékonyak. Ő szerkesztette a szürke zakós középkorú addig megjelent egyetlen verseskötetét is, de például Viszkonti György addigi két verseskötete is az ő keze alól jutott el a nyomdáig, továbbá a harmadikat is ő szerkesztette volna, ha annak kiadását a Kiadói Főigazgatóság meg nem tiltotta volna.

Ezenkívül természetesen fordított is. Fiatal korában román szoc-reál termelési regényeket ültetett át magyarra. Erdélyben született és nevelkedett, kitűnően tudott románul. Sokszor elbűszkélkedett vele, hogy Mircea Eliadéval nem francia nyelven folytat levélváltást, noha franciául is kitűnően tud, hanem románul, ami sokkal meghittebb hangulatúvá teszi az eszmecezerét. Később, érettebb éveiben francia klasszikusok aforizmáit, esszéit és emlékiratait magyarította. Továbbá filmkritikákat is írt. A napokban a Filmvilág főszerkesztője felkérte, hogy írjon Fellini legújabb filmjéről, ő pedig – Ezüst – arra próbálta

rábeszélni a szürke zakós középkorút, hogy inkább ő – a szürke zakós középkorú – írja meg helyette.

Közben mondott egy sztorit Zeltk Zoltánról (szívfacsarót), egy másikat Weöres Sándorról (mulatságosat), egy harmadikat Pándi Pálról (epészet és gonoszat). Elmondta, hogy ő, Ezüst benne van Kobleneczy Kálmán legújabb regényében, a 413. oldalon ő az egyik jellegzetes mellékszereplő, és már első olvasásra észre lehet venni, hogy ő az. Elmondta, hogy Bálvány Lajos néprajztudós az utolsó éveiben annyira elmagányosodott, hogy észre sem vették, hogy egy ideje nem mutatkozik emberek között, és mire rátörték az ajtót, a holttestét már szétrágták a patkányok.

Bizonyára sok minden mást is mondott még, de azt már a szerkesztő-gyakornok nem hallotta, mert a szétrágott holttest említésekor szó nélkül kifordult az ajtóból. Néhány perccel később eszébe jutott, hogy hiszen mondhatta volna: megírja ő azt a recenziót Fellini legújabb filmjéről szíves-örömet, ha már a szürke zakós középkorúnak nem fűlik a foga hozzá.

Mondhatta volna, de nem mondta. Mire eszébe jutott, hogy mondhatta volna, már a Balassi Bálint utcán haladt a Nagykörút felé, és kőhajításnyira volt a villamosmegállótól.

A kora tavaszi estén, amelyet felidézek, mintha ez a séta folytatódna. Mintha a szerkesztő-gyakornok a Balassi Bálint utca sarkáról átmenne a Szent István körúton a Jászai Mari térre, a késő őszi délutánból, amikor először látta Ezüstöt a szürke zakós középkorúnál, a kora tavaszi estébe, amikor ott áll a Bauhaus-stílusban épült újlipótvárosi ház negyedik emeletén, és Ezüst Péter névtáblája mellett megnyomja a csengő gombját.

A szerkesztő-gyakornok táskájában levő kézirat egy francia aforizma-szerző bölcs mondásainak gyűjteménye, Ezüst fordításában. Ez a szerkesztő-gyakornok első nagyobb önálló munkája. Még jóformán meg sem melegedett a munkahelyén, de annak vezetője máris rábízta ezt a fontos feladatot.

Az imént azt állítottam, hogy a kézirat négy-ötszáz oldalas volt. Most hozzáteszem: a szerkesztő-gyakornok ennyinek érezte, de valójában százharminc oldalra rúgott. Azt is állítottam, hogy sűrűn össze van firkálva, mert a szerkesztő-gyakornok úgy emlékezett, hogy jóformán minden mondatot átfogalmazott a szövegben. Helyesbíték: oldalanként egy, legfeljebb két módosító indítvány volt, de ez még így is száznál vagy százötvennél több szerkesztői beavatkozást jelent.

Ezüst mogorvának mutatkozik. A nappaliban az asztalon majdnem üres vodkáspalack áll, mellette vizespohár. Nemrég halt meg a felesége, és az a hír járja róla, hogy azóta sokat iszik. Bár meglehet, hogy azelőtt sem ivott lényegesen kevesebbet.

A szerkesztő-gyakornok ismert egy híres tudóst, akinek a lánya halt meg, és akiről az ismerősök a részvét és a káröröm furcsa keverékével mondogatták, hogy „elitta az eszét”. Ezüstről ilyesmit nem lehetne mondani. Az ő eszének nem árt az alkohol. Egy ellensége mondta a szerkesztő-gyakornok füle hallatára, hogy: „Ezüstnek ravasz disznóesze van”. Nem éppen hízelgő kijelentés, de még a becsmélés mögött is ott áll a pusztá tény, illetve a kétségtelen tény fanyalgó elismerése, hogy Ezüstnek van esze.

Ezüst szó nélkül kitölti a vizespohárba a maradék ital felét, és kiissza. Aztán a szekrényből elővesz egy másik, tiszta poharat, és abba beletölti az utolsó kortyokat. A szerkesztő-gyakornok már tiltakozna, mondaná, hogy köszöni, ő nem iszik vodkát, de nem kell aggódnia. Mire kinyitná a száját, Ezüst a másik vizespohárnak is a fenekére néz.

A tágas, de gyéren megvilágított terem egyik homályos sarkából nyüszítés hallatszik.

– Rudi, maradj már csendben! – förmed rá Ezüst a hang forrására.

A szerkesztő-gyakornok nem képes elhessegetni azt a gondolatot, hogy Rudi, akárki legyen is, szeretett volna kapni a vodkából, és azért nyafog, mert sérelmezi, hogy nem kapott.

A szerkesztő-gyakornok előveszi a táskájából a kéziratot.

– Igaza van – mondja Ezüst. – Dolgozzunk!

A szerkesztő-gyakornok ezt úgy értelmezi, hogy Ezüst hellyel kínálta, és leül a másik székre, a kiürült palack túloldalán. Ezüst nem utasítja rendre, nem állítja fel. Mintha a fiatalember egy titkos próbatételen megállta volna a helyét. Pedig dehogyan. Ugyan már.

A szerkesztő-gyakornok mutat egy ceruzás mondatot. Hogy ez a változat jobban visszaadja az eredeti szöveg zeneiségét.

– Igaza van – mondja Ezüst kelletlenül. – Akkor hát legyen így!

A szerkesztő-gyakornok mutat egy másik, az előzőnél valamivel hosszabb grafitképződményt. Hogy ezáltal egyértelműbbé válik a két-értelműség.

– Igaza van – mondja Ezüst, miközben összevonja a szemöldökét. (Jellegzetes szemöldökéről vicceket faragnak a rosszmájú ismerősök.)

– Ezt is kénytelen vagyok elfogadni.

A szerkesztő-gyakornok most már végre felfoghatná, hogy a mondatok csengésénél fontosabb az önérzet. Talán tudja is, hogy erről van szó, erre megy ki a játék, és ennek tudatában mutatja Ezüstnek a harmadik autográfot. Hogy ezáltal, ebben a formában sokkal erősebb lesz a poén.

Ezüst most már felcsattan.

- Látja, volna magának stílusérzéke! – kiabálja magából kikelve.
- Nem ez a baj magával!

Tovább is van, de ezt majd máskor mondom el.

.....

Ott tartottunk, hogy Ezüst Péter, a pesti irodalmi közélet meghatározó személyisége önuralmát elveszítve kiabál:

– Nem ez a baj magával!

A szerkesztő-gyakornok megértette, hogy most szelídnek kell lennie. A tőle telhető legfinomabb tapintattal kérdez vissza:

– Hát akkor mi a baj?

A szerkesztő-gyakornok már előzőleg is sejthette bizonyos apró, de egyértelmű jelekből, hogy valami baj van vele. Például abból, hogy Ezüst otthagya a darabját. A szünetben – azaz még csak nem is a szünetben, hanem az első felvonás kellős közepén – kivette kabátját, kalapját a ruhatárból, és távozott.

A főtiekben elfelejtettem szót ejteni róla, hogy a szerkesztő-gyakornok nemcsak egy kötetre való novellát és egy regényt írt, hanem egy tucatnyi színművet is. Ezek egyikét nemrég bemutatták, nem is akárhol, hanem a Szomoró Dezső Színházban. És nem is akárki rendezte, hanem Gögöss-Gúnár Gedeon, a Mikroszkóp Színpad legendás hírű neveltetője, akit színpadi stílusa miatt fanyargárdistának is neveznek.

Gögöss-Gúnár valamikor egy vagy két évvel ezelőtt fejébe vette, hogy nem hagyja magát kabarészínésznek beskatulyázni. Már nem elég az „érted haragszom, nem ellened” jelszóval odamondogatni a népi demokratikus államrendnek. Már nem kelt a közönség soraiban sem érzéki, sem szellemi izgalmat az állampárt első emberének, a nagy ember jellegzetes hanghordozásának utánzása vagy kifigurázása. Gögöss-Gúnár megértette, hogy váltania kell, és elhatározta, hogy rendezni fog, méghozzá kortárs magyar drámákat, jó képességű fiatal szerzők munkáit.

Majd meglátja a közönség és a szakma, hogy ő, Három Gé (így emlegetik az ismerősök) van olyan radikális újító, mint Steinamanger József, és van olyan szuggesztív rendezőegyéniség, mint Szódligeti Gábor!

Az első jó képességű fiatal szerző, akire Gögöss-Gúnár lecsapott, a mi szerkesztő-gyakornokunk volt. *Tetvek a galléron* című, nemrég a *Színház* című folyóiratban megjelent vígjátékát Gögöss-Gúnár a Szomoriban álmodta színpadra. Hónapok óta telt házzal megy a produkció, nem a jó képességű fiatal szerző miatt, hanem elsősorban azért, mert a női főszerepre Gögöss-Gúnár vendégművészt hívott, Poprádi Jucit, akinek bájjait a *Potyognak a fűrjek* című társadalombíráló filmben ország-világ megcsodálhatta. Juci csakugyan jól néz ki a filmvászonon, érdemes másodszer, harmadszer is beülni rá.

Továbbá azért is nehéz jegyet szerezni a *Tetvek...-re*, mert elterjedt a hír, hogy a rendezés „provokatív” és „politikailag pikáns”, meg hogy Gögöss-Gúnár „végre megmondja az őszintét”. Vagy ezért, vagy a rendezés más jellegzetességei miatt pontosítanom kell azt a kijelentést, miszerint telt házzal megy a darab. Igaz ugyan, hogy kezdéskor minden hely foglalt a Szomor nézőterén, de amikor a második rész végén lemege a függöny, akkor már vannak foghíjak.

A szünetben mindig elmennek néhányan. Olykor nem is csak néhányan. Gögöss-Gúnárnak van egy leshelye a ruhatár mögött, onnan figyel, hányan mennek el. Ha sokan mennek el, azt sikerként, a rendezői koncepció igazolásaként értelmezi. Egyszer kilencvenen távoztak a szünetben, Gögöss-Gúnár pedig repesett az örömtől. Meg volt róla győződve, hogy ő a Hevesi Sándorral keresztezett Peter Brook, és a nézők egyharmada, kettőszázhetvenből kilencven, egyszerűen megfutamodik az ő rendezői nagysága és Poprádi Juci szókimondása elől. Gögöss-Gúnár a nézői megfutamodást tekintette a színházi radikalizmus fokmérőjének.

Aztán kiderült, hogy a szökevények túlnyomó többsége sorállományú katona volt, akiknek lejárt a kimenőjük. Nem a darab ellen volt kifogásuk, nem a vakító és rikító világitással volt bajuk, nem a szerző infantilis poénjai zavarták őket, hanem vissza kellett menniük a lakatanyába. De Gögöss-Gúnár diadalmamórát ez sem hűtötte le.

– Elment a szünetben Berettyóújfalusi Feri, a Kossuth-díjas építész! – jelentette ujjongva.

– Most megy el Abrakos Misi, a Magyar Cirkusz- és Varieté vállalat vezérigazgatója! – fordult ki a ruhatár mögötti leshelyről a győztes hadvezér arckifejezésével.

Egyik este, amikor még javában tartott az első felvonás, valaki felállt a helyéről, és a többi néző mellett átnyomakodva, kiment a ruhatárhoz, és dülva-fúlva távozott.

– Most megy el a sánta ördög! – tájékoztatta Gögöss-Gúnár a szerkesztő-gyakornokot.

– Nem lehet mindenki a táncparkett ördöge! – felelte a szerkesztő-gyakornok rosszkedvűen. Nem szerette, ha valakit gúnyolnak a testi gyarlósága miatt. Tény azonban, hogy Ezüst egy gyerekkori betegség miatt csakugyan sántított, és az is tény, hogy még a szünet előtt ott hagyta az előadást. Valami, úgy látszik, nagyon, de nagyon nem tett szert neki.

Közben a munka halad előre a Bauhaus-stílusban épült bérház negyedik emeletén. Már a huszadik kéziratoldalnál tartunk. Vagy felőlem tarthatunk az ötvenediknél is. A szerkesztő-gyakornok időközben átült Ezüst mellé, az asztalon pedig az üres vodkásüveg mellett ott áll egy majdnem teli.

Ezüst eddig a szerkesztő-gyakornok majdnem minden javaslatát elfogadta. Néha vitatkozik, de ezt inkább csak a rend kedvéért teszi. Most váratlanul lerakja a szemüvegét a kéziratra.

– Vegye tudomásul – mondja –, hogy a maga nemzedékéből a Grassalkovichnak és a Naftálinak van létjogosultsága. Ők ketten a könyvespolcomra kerülnek, maguk, többiek nem. A grassalkovich a maga módján progresszív arisztokrata hátterével és a Naftáli a pesti zsidó kispolgári milióval kialakíthat egy szuverén írói világot, és ennyi bőven elég is. Egy nemzedékből két szuverén írói világ. Többre nincs szükség.

Erre a szerkesztő-gyakornok nem tud mit válaszolni. Semmi sem jut az eszébe. Még az sem, hogy hiszen ő nem tartozik Naftáli és Grassalkovich nemzedékébe, elvégre mindkét kiváló szerző idősebb nála egy évtizeddel. Azaz eszébe fog jutni, de majd csak hazafelé menet, a Margit-híd budai hídfőjénél.

– Igen, a Grassalkovich – mondja Ezüst elgondolkozva. – A Grassalkovich elegánsan eszik, ahogy illik egy grófhhoz. De tud ám csúnyán is enni, ha akar. És nagyon szépen eszik nagyon csúnyán, mert nála még a csúnya is szép. Ebből is látszik, hogy ő egy jelentős író. Egyszer Nyugat-Berlinben, az Einstein kávéházban az ujjairól nyalogatta le a vaníliakrémet. Ott voltam, láttam. Maga nyilván azt gondolja, hogy ez bunkóság, de biztosíthatom magát felőle: volt benne valami gracilis báj. És a Naftáli! A Naftáli egyszerűen csak rondán és gusztustala-

nul eszik. Csámcsog, szürcsöl, cuppog. De milyen hitelesen csámcsog! Milyen mélységesen megszenvedett, tragikus ironia hallatszik a cuppogásában! Benne van a háború után született nemzedék átöröklődő történelmi traumája. Mikor fog maga olyan szívettépően szürcsölni, mint a Naftáli?

A szerkesztő-gyakornoknak erre sem jut eszébe semmilyen használható válasz.

Szerencsére nem is kell válaszolnia, mert a homályos hátsó sarokból ritmikus rázkódás, zötykölődés hallatszik.

– Rudi! – ordítja Ezüst a sarok felé. – Ezt azonnal hagyd abba! Megértetted? Most azonnal!

Magyarázatot is ad.

– Bassza a díványpárnát – közli a szerkesztő-gyakornokkal. – Rászólok, de néhány perc múlva újrakezdi. Egész nap a díványpárnát bassza. Csak akkor nem bassza a díványpárnát, amikor leviszem sétálni.

Ekkor előjön a sarokból Rudi. Rudi egy mogyorószínű tacskozó. Odamegy Ezüsthöz, két hátsó lábára áll, mellső mancsait a francia szerző – talán Vauvenargues, talán Joubert, talán La Rochefoucauld – aforizmáira helyezi. Hűségesen csillogó szemével feltekint a gazdája arcába. A szerkesztő-gyakornok nem tudja nem észrevenni, hogy csakugyan erekciója van.

Ezüst elgondolkodik.

– Ki kellett volna heréltetni hat évvel ezelőtt – szól elmerengve –, de akkor nem vitt rá a lélek. Most meg az állatorvos azt mondja, hogy már késő.

Rudi felfogja, hogy róla van szó. Büszkén csóválja a farkát.

Ezüst visszailleszti a szemüveget az orrára.

– Nem szeretem magamat szemüveg nélkül – jelenti ki némi kacérsággal. Úgy mondja ezt, mintha nem cinikus, elhasználdott agastyán volna, hanem bájos, fiatal nő. Összecsukja a kéziratot, és akkurátusan masnira köti az irományfedél szalagját, jelezvén, hogy vége az audienciának.

A szerkesztő-gyakornok feláll a székéről. Ezüst nem áll fel. Vodkát tölt az egyik vizespohárba, kiissza.

– Ugye maga is azt gondolja rólam, hogy gyáva vagyok? Maguk egy emberként ezt gondolják rólam. Hogy gyáva vagyok. Gyáva és megalkuvó.

Tölt, kiissza.

– Hát vegye tudomásul, hogy a Viszkonti sem lehetne olyan nagyon bátor, ha én nem volnék egy kicsit gyáva. Igaz, hogy nem engedélyezték a kötetét, mégis kapott honoráriumot érte. Én intéztem el. Abból csináltatta meg a barátnője fogait.

Tölt, kiissza.

– És ugye maga azt hiszi, hogy szörnyűségesen utálok a maga darabját? Hogy azért mentem el a Szomoryból az előadás közepén? Hát nem! Maga nem olyan jelentős író, hogy utáljam a darabját. A Naftáli darabját, a *Goszpogyi pomilujt*, azt igen, azt úgy utálok, mint a szart. De maga, vegye tudomásul, a térdéig nem ér fel a Naftálinak, a maga darabján nincs mit utálni. Tudja, mi történt? Amikor azok a szerencsétlen színészek nyögvenyelték és -köpték a maga borzalmas szövegét, egyszerre csak eszembe jutott, hogy ilyenkor szoktam sétáltatni Rudit, és hogy Rudi nekem addig bassza itthon a díványpárnát, amíg le nem viszem az utcára. És akkor felvetődött a kérdés: mi a fontosabb? Az-e, hogy végignézzem a maga darabját, vagy az, hogy Rudit a szokásos időben levigyem? És én úgy döntöttem, hogy Rudi, vagyis a szokásos idő számomra fontosabb a maga darabjánál.

Rudi ismét csóválni kezdi a farkát. Szemlélatomást örül, hogy róla esik szó. Ezüst elérzékenyül.

– Otthon, Vásárhelyen – meséli a szerkesztő-gyakornoknak – volt egy majdnem pontosan ilyen kutyánk. Az volt a neve, hogy Húszlej. Kölyök volt még, amikor hozták a cigányok, és mondták az árát: „Húsz lej!” Esküdöztek, hogy nagyon jó patkányfogó kutya lesz belőle. Kifizettük, és ez lett a neve: Húszlej. És tényleg jó patkányfogó lett. Éjszaka lesben állt az udvaron, reggel pedig büszkén mutatta a sorba rakott patkányhullákat. Volt, hogy húsz tetemet is kiterített egymás mellé. Húsz lej, húsz patkány. Elkapta őket, és eltörte a gerincüket.

Tölt, kiissza.

– Ezt is be lehetne idomítani patkányfogásra. De minek?

Tölt, kiissza. Elgondolkodik.

– Akkor talán békén hagyná nekem a díványpárnát.

Megint elgondolkodik.

– Maga is azt ír, ami jólesik magának. De azt is minek? Esetleg megpróbálhatná utánozni a Naftáli stílusát. Akkor talán még vihetné valamire. Vagy a Béketűró Pali mindig naprakész apróságait, a lakótelepi mítoszokat és a többi szírszart. Vagy írjon olyasmiket, mint Becherovka Iván újlípótvárosi legendái. Még az is több a semminél.

Vagy tudja, mit? Írjon gyerekkönyveket. Maga ugye szereti a gyerekeket? Vagy talán mégsem? Nem szereti őket?

A szerkesztő-gyakornok már a lépcsőházban jár, amikor Ezüst kitámolyog a lakásból. A lépcső korlátjába kapaszkodva rikoltja:

– Ebben a városban már patkányok sincsenek!

Bárka, 2020/1.

Márton László 1959-ben született Budapesten. Verset, prózát és drámát egyaránt ír, műfordítással foglalkozik. József Attila- és Babérkoszorú-díjas.